

[Torben Lund]

Ændringsforslagene fra vor side tilsigter alle at give udlændingene, herunder flygtningene, en bedre retsstilling og at give indvandrerne en bedre retsbeskyttelse end efter det foreliggende lovforslag.

Fru Lise Østergaard vil beskæftige sig med vores holdning til flygtningespørgsmålene, og derfor skal jeg indskrænke mig til at kommentere de ændringsforslag, som vedrører indvandrernes forhold generelt.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at socialdemokratiet ønsker at opretholde indvandrerstoppet, men det hindrer ikke, at vi bør indrette nogle familiesammenføringsregler, der er mere betryggende for indvandrerne end de regler, vi kender i dag. Derfor ønsker vi at give indvandrernes nærmeste familie, dvs. ægtefæller, mindreårige børn og forældre over 60 år, et egentligt retskrav på opholdstilladelse her i landet.

For forældrenes vedkommende vil jeg godt gøre tre tilføjelser. Vi finder, det er rimeligt, at der ikke er andre børn i hjemlandet, som kan påtage sig forsørgelsen af forældrene, idet vi dog her undtager flygtningenes forældre. Vi finder også, at det er rimeligt at fratage det hidtil gældende boligkrav, således at indvandrerens og indvandrerens forældre ikke absolut skal tage fælles bolig i forbindelse med en familiesammenføring.

Endelig vil jeg godt med hensyn til aldersgrænsen sige, at vi i retskravsbestemmelsen har fundet det rigtig at sætte en egentlig åremålsgrænse ind. Det er naturligvis ud fra den forudsætning, at vi i en efterfølgende bestemmelse i udlændingeloven har en mulighed for at give forældre, der ikke opfylder alderskravet, ret til familiesammenføring efter en vurdering i det konkrete tilfælde. I virkeligheden er det vel urimeligt og urigtigt at have en bestemmelse, der taler om erhvervsaktiv alder, i en bestemmelse, der skal være et retskrav, når begrebet erhvervsaktiv alder er så diffust.

Det er vigtigt, at vi nu i udlændingeloven får fastslået, at den udlænding, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end 2 år, ikke risikerer at få sin opholdstilladelse inddraget. Det vil skabe tryghed for den almindelige indvandrer imod at blive udvist af landet.

Det samme gør vores ændringsforslag om, at en indvandrer efter 2 års ophold ikke risikerer at blive udsendt af landet af forsørgel-

sesmæssige grunde. Den nervøsitæt for at rette henvendelse til bistandskontorerne om hjælp, som mange indvandrere har givet udtryk for, vil dermed være fjernet for den indvandrer, der har en nær tilknytning til landet.

Om udvisning på grund af kriminalitet skal jeg blot sige, at vi med de foreslåede regler, den såkaldte trappestigemodel, efter vores mening får en fornuftig balance i udvisningsreglerne. Jo længere tids ophold man har haft her i landet, jo grovere kriminel løbebane skal man have haft for at kunne udvises, og efter 7 års forløb vil det kun være udlændinge, som krænker statens sikkerhed, eller som vedholdende i deres tid her i landet har begået grove kriminelle handlinger, der kan udvises. Jeg synes, det vil være urimeligt at påstå, at udvisningsregler af det indhold ikke skulle give flygtningene eller indvandrerne i øvrigt fornøden tryghed.

Vi synes også, det er glædeligt, at der er et stort flertal i folketinget for at gennemføre en adgang til domstolsprøvelse. Til gengæld finder vi de regler, som såvel regeringen som det radikale venstre har foreslået vedrørende domstolsprøvelsen, for indskrænkende. Vi mener, man tager for få sager med under domstolsprøvelsen. Man har f.eks. ikke de vigtige familiesammenføringssager med under domstolsprøvelsen i nogen af disse partiers ændringsforslag.

I den seneste tid har debatten jo i høj grad koncentreret sig om, hvilken administrativ myndighed der skal behandle udlændingesagerne. Vi har stillet et ændringsforslag, der bestemmer, at afgørelser om meddelelse, bortfald, inddragelse eller forlængelse af opholdstilladelser samt de administrative udvisningsafgørelser skal træffes af indenrigsministeren. Det gælder også for flygtningesagerne. Der er i det ændringsforslag en meget klar afgrænsning af, hvilke sager der skal behandles i indenrigsministeriets regie, nemlig de sager, som ikke naturligt henhører under en politimæssig myndighed – de sager, som ikke er politimæssige opgaver. Jeg vil gerne understrege, at når vi foreslår sagerne henlagt til indenrigsministeriet, er det ikke udtryk for en kritik af politiet, men ud fra en nøgtern vurdering af, hvor sagstyperne rigtig hører hjemme efter deres indhold.

Jeg er meget overrasket over, at det radikale venstre tilsyneladende ikke har kunnet